

Evangelí del diumenge de la setmana XIII de durant l'any: una lliçó de llibertat i entrega

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XIII de durant l'any. “Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem”.

Conscient d'allò que l'espera a Jerusalem, Jesús decideix lliurement afrontar la tasca que havia vingut a fer: la redempció

del gènere humà. El camí per a la glòria passa per la creu.

Evangelí (Lc 9, 51-62)

Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem. Va enviar missatgers davant seu, i ells, tot caminant, entraren en un poble de samaritans per preparar la seva arribada. Però no el volgueren acollir, perquè ell s'encaminava a Jerusalem.

En veure-ho, els deixebles Jaume i Joan van dir-li:

—Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?

Però Jesús es girà i els va renyar. I se n'anaren en un altre poble.

Mentre feien camí, un li digué:

—Et seguiré arreu on vagis.

Jesús li respongué:

—Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.

A un altre li digué:

—Segueix-me.

Ell respongué:

—Senyor, deixa'm anar primer a enterrar el meu pare.

Jesús li contestà:

—Deixa que els morts enterrin els seus morts; tu ves i anuncia el Regne de Déu.

Un altre li digué:

—Et seguiré, Senyor, però primer deixa'm anar a dir adeu als de casa meva.

Jesús li va respondre:

—Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu.

Comentari

S'acosta el moment culminant de la vida pública de Jesús. “Es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel”, diu l'Evangeli de Lluc. Una traducció més literal del grec original seria “el temps de pujada”. En hebreu, viatjar a Jerusalem –i això és el que faria Jesús per a la Pasqua– es diu “pujar a Jerusalem”. S'al·ludeix a aquest viatge.

La frase, però, té un doble sentit: “el temps de pujada” és també el moment de la seva ascensió gloriosa, de la culminació de la seva vida terrenal. En efecte, després dels patiments de la Passió, i la gloriosa Resurrecció, arribaria el moment de

pujar al cel per regnar eternament a la dreta del Pare. Jesús, conscient d'allò que l'espera a Jerusalem, resol fermament, amb valentia i llibertat plena, afrontar la tasca que havia vingut a fer: la redempció del gènere humà. El camí per a la glòria passa per la creu.

La llibertat és la capacitat de triar el bé i prendre decisions conscients mogudes per l'amor. La llibertat cristiana no és pas arbitrarietat. No es tracta de poder escollir capritxosament allò que més ve de gust en un moment, o allò que es presenta com a més atractiu, sinó allò que condueix a la més plena realització de la persona, fent pròpia l'aventura d'amor que Déu ha dissenyat per a cadascú.

Monsenyor Fernando Ocáriz assenyala que “es pot fer amb alegria –i no de mala gana– el que costa, el que no agrada, si es fa per amor i

amb amor i, per tant, lliurement”[1]. Jesús va aconseguir el cim de la seva llibertat escollint dirigir-se a la ciutat on acabaria clavat a la creu. Fins i tot quan, al Calvari, l’injuriaven dient “Si ets Fill de Déu, baixa de la creu” (*Mt 27, 40*), va prendre lliurement la decisió de romandre en aquell patíbul per acomplir en plenitud la voluntat misericordiosa del Pare.

Lluc hi narra tres episodis, emmarcats en els preparatius d’aquesta ascensió a Jerusalem, que palesen la capacitat, humana i sobrenatural, d’arrossegament que tenia Jesús, ja que persones molt diferents se li presenten espontàniament disposades a anar-se’n darrere seu. També aquests personatges, en exercici ple de la llibertat personal, s’ofereixen generosament a arriscar la seva vida per seguir Jesús.

En tots tres casos, però, el Mestre els fa pensar sobre la importància de prendre les decisions adequades perquè no hi hagi lligams que puguin limitar el seu lliurament total: ni l'afany de posseir uns béns materials que hom considera necessaris, ni dilatar les decisions amb alguna excusa per raonable que pugués semblar, ni l'aferrament sentimental a persones estimades, ni el continu replantejar-se, en experimentar el cansament del camí, si les decisions preses han estat les correctes, mirant el que s'ha deixat i no el meravellós panorama que s'obre al davant.

“Fins i tot en els moments en què percebem més profundament la nostra limitació –comentava sant Josepmaria–, podem i devem mirar Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant, sabent que som partícips de la vida divina. Mai no hi ha cap raó suficient perquè girem la cara enrere (cf. *Lc* 9, 62): el Senyor és al nostre costat.

Hem de ser fidels, lleials, afrontar les nostres obligacions, trobar en Jesús l'amor i l'estímul per comprendre les equivocacions dels altres i superar les nostres pròpies errades"[2].

Avui continua sent actual aquesta lliçó de llibertat, entrega total, generositat i fidelitat impartida per Jesús. En un context cultural en què escassegen la lleialtat i la fidelitat, i en què es juga amb les paraules com si el compromís amb la veritat fos irrellevant, ressona com un clam de llibertat i alliberament el testimoniatge d'homes i dones que són criticats, menyspreats, perseguits, i fins i tot que pateixen el martiri per mantenir-se fidels a la seva vocació cristiana. Només qui pertany a la veritat mai no és esclau de cap poder ni de cap lligam, sinó que conserva íntegra la llibertat per a servir els germans.

[1] Fernando Ocariz, *Carta*, 9 de gener de 2018, n. 6.

[2] Sant Josep maria, *És Crist que passa*, n. 160.

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xiii-de-durant-lany-una-llico-de-llibertat-i-entrega/>
(11/03/2026)